

СРЕБЪРНИЯ НОС

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Имало едно време една перачка. Тя останала вдовица с три дъщери.

И майката, и дъщерите не изправяли гръб, само и само за да работят повече, но въпреки това водели полугладно съществуване. Един ден най-голямата дъщеря казала:

— По-добре да слугувам на дявола, отколкото да живея в тази къща.

— Не говори така — изплашено прошепнала майката. — Ще си навлечеш беда на главата.

Изминали няколко дни и ето че при тях дошъл един господин, целият облечен в черно. Той говорел приятно и вежливо, но носът му бил сребърен.

— Знам, че имате три дъщери — обърнал се той към майката. — Дайте ми едната да ми прислужва.

Майката била готова да даде която ѝ да е от дъщерите си, но я смущавал Сребърния Нос. Тя извикала настрана най-голямата дъщеря и ѝ казала:

— Решавай сама, дъще. Той е малко странен: всички хора имат нормални носове, а неговият е сребърен. Да не се разкайваш после...

Но на девойката родния дом така ѝ бил дотегнал, че била съгласна да отиде с непознатия и накрай света. Те изминали дълъг път. Преминали през гори и планини. Накрая пред тях се показал ярък червен отблясък.

— Какво е това там долу? — обезпокоена запитала девойката.

— Не се плаши — казал Сребърния Нос. — Това е моят дом и ние отиваме там.

Девойката продължила да върви със Сребърния Нос, но в сърцето ѝ се притаила тревога.

Домът на Сребърния Нос се оказал голям замък. Стопанинът му веднага повел девойката, за да ѝ покаже всички стаи, които били коя от коя по-хубави, и от всяка ѝ давал ключ. Накрая те се спрели пред вратата на последната стая.

— Това е моят дом — казал Сребърния Нос. — Тук ти си пълновластна господарка, но не трябва да отваряш тази врата. Ако я отвориш, ще си навлечеш само беди. — И той ѝ подал последния ключ.

Девојката взела ключа и си казала: „Сигурно тук има нешто многу интересно. Штом остана сама вкџци, непременно ще я отворя“.

През ноцта, когато девојката заспала непробудно в својата стая, Сребърниј Нос безшумно влязъл, приближил се до леглото ѝ и поставил в косите ѝ свежа роза. След това също така безшумно излязъл.

На другиј ден Сребърниј Нос поел по работа. Девојката останала в замџка сама, взела врџката с ключовете и трџгнала право към забранената врата. Но едва я откrexнала и от неј излезли пламенни езици и кџлба от дим: в стаята сред огџн и дим горели осџдените души. Сега тя разбрала всичко. Сребърниј Нос е дявол, а тази стая — адџт. Тя извикала от ужас, затворила вратата и избягала колкото се може по-далеч от тази адска врата, но пламџците опџрлили розата в нејните коси.

Сребърниј Нос се вџрнал вкџци и видџл, че розата в косите на девојката била увехнала.

— А-а! Ти се осмеляваш да не ме слушаш! — закреџцџл той. След това я сграбчил, отворил вратата на ада и я хвџрлил в пламџците.

На следваџиј ден той отново се појвил в дома на вдовицата.

— Твојата дџщеря ме помоли да ти предам, че се чувствува добре при мен. Само че работата е многу и тя има нужда от помощница. Не можеш ли да ми дадеш средната си дџщеря да ми прислужва?

Така Сребърниј Нос се вџрнал в двореца си със средната дџщеря. И на неј той показал всички стаи и ѝ дал ключове от тях, с изключение на последната, като ѝ забранил да я отваря.

— Притрџбвало ми е да я отварям — казала девојката, — какво ме интересуват вашите тайни!

Вечерта, когато тя си легнала в леглото и заспала, Сребърниј Нос се промџкнал в нејната стая и поставил в косите ѝ свеж карамџил.

На другата сутрин, веднага след като Сребърниј Нос излязъл, девојката не издџржала и отключила забранената врата. Оттам блџвнали огнени езици, кџлба от дим и воплите на грешниците. Сред огџня тя познала и својата сестра.

— Сестро, сестро, спаси ме от този ад! — дочула тя нејниј глас.

Девојката едва не припаднала; затворила бџрзо вратата и хукнала да бяга. Тя тичала, но не знаела кџде да се скрие. Всичко ѝ било јасно. Сребърниј Нос бил самият дявол. Нямао спасение за неј!

Върнал се Сребърния Нос в двореца и видял, че карамфилът в косите на девойката е повехнал. Сграбчил я той и без да каже нито дума, я хвърлил в ада.

На следващия ден Сребърния Нос, облечен като важен велможа отново отишъл в дома на перачката.

— Работата в моя дом е толкова много, че двете ваши дъщери не могат да смогнат. Дайте ми и най-малката си дъщеря!

Така в двореца се озовала и най-малката дъщеря, Лучия, която била и най-хитра от трите.

Дяволът ѝ показал целия замък, дал ѝ ключовете, като ѝ забранил да отваря последната врата. Щом Лучия заспала, той поставил в косите ѝ цвят от жасмин. На сутринта пред огледалото, когато си вчесвала косите, тя видяла цветето.

„Я виж ти, — усмихнала се тя. — Сребърния Нос поставил цвете в косата ми. Колко мило! Ще го поставя във вода“, — и тя сложила цветето във ваза с вода. Тя не бързала с вчесването на косите си и когато се убедила, че е останала сама в двореца, си помислила: „А сега да видим какво има зад тайнствената врата“.

Открехнала тя вратата и от нея заизлизали дим и огнени езици. В огъня видяла страдалческите лица на мъчениците и сред тях своите две сестри.

— Лучия! Лучия! — завикали те. — Спаси ни! Измъкни ни оттук!

Най-напред Лучия затворила добре вратата, а след това започнала да обмисля как да спаси сестрите си.

Преди завръщането на дявола Лучия отново поставила жасмина в косите си и видът ѝ бил такъв, сякаш нищо не се било случило. Сребърния Нос погледнал жасмина и неволно възкликнал:

— О, колко е свеж!

— Разбира се, защо трябва да е увехнал! Кой носи в косата си увехнали цветя?

— Разбира се, разбира се, — побързал да отговори Сребърния Нос. — Аз само така... А ти си много добро момиче — продължил той, — ако си все такава, ние с теб ще се разбираме добре. Харесва ли ти при мен?

— Да, много! Но едно нещо не ми дава мира.

— Какво е то?

— Нямам никакви вести от майка си. Когато се разделихме, тя не се чувствуваше добре.

— И това ли е всичко, което те тревожи? — попитал дяволът. — Още днес ще отида да я видя.

— Благодаря ви, господарю. Щом сте толкова добър с мен, ще й занесете ли чувал с дрехи за пране? Ако тя се чувствува добре, ще ги изпере. Но няма ли да ви тежи чувала?

— Това е дребна работа — разсмял се дяволът — разбира се, че ще го занеса, колкото и да е тежък.

Щом Сребърния Нос излязъл от замъка, Лучия отворила вратата на ада, измъкнала оттам най-голямата сестра, сложила я в чувала и й казала:

— Стой спокойно вътре, Карлота, след малко ще се върне дявола и на гърба си ще те отнесе у дома. Но ако почувстваш, че той се кани да остави чувала на земята, тогава извикай: „Виждам! Виждам!“

Когато Сребърния Нос се върнал, Лучия казала:

— В този чувал са дрехите за пране. Но наистина ли ще го отнесете на майка ми?

— Не ми ли вярваш? — учудил се дяволът.

— Разбира се, че ви вярвам. Освен това аз имам една особена способност: виждам надалеч като никой по света. Ако вие поискате да оставите чувала на земята, аз непременно ще ви видя.

Дяволът се усмихнал, той въобще не повярвал на тази нейна способност да вижда надалеч.

— Ах, как тежат тези дрехи за пране — извикал той като вдигал чувала на гърба си.

— Ами как няма да тежат — спокойно отвърнала девойката. — От колко години не сте ги давали да се перат?

И Сребърния Нос тръгнал на път. След като извървял половината път, той си помислил: „Дали да не погледна в чувала? Да не би това момиче да е замислило под предлог, че праща дрехи за пране да изпразни дома ми?“ И той вече се канел да постави чувала на земята и да го отбори.

— Виждам! Виждам! — завикала най-голямата сестра от чувала.

— Проклятие! Тя наистина вижда толкова надалеч като никой по света — промърморил Сребърния Нос, отново нарамил чувала и право в дома на перачката.

— Вашата дъщеря ви изпраща дрехи за пране и иска да знае как сте.

Като останала сама, перачката разтворила чувала и каква била нейната радост, когато пред нея застанала нейната най-голяма дъщеря.

След една седмица Лучия отново се престорила на натъжена и попитала дявола дали няма да ѝ донесе вести от майка ѝ. Тя го изпратила с втори чувал с дрехи за пране.

Така Сребърния Нос занесъл у дома ѝ и средната сестра и отново не посмял да погледне в чувала. Всеки път, когато той понечвал да остави чувала на земята, чувал глас да вика: „Виждам! Виждам!“

Сега вече перачката знаела кой е Сребърния Нос и много се изплашила, когато той отново се появил. Ами ако поискал изпраните дрехи! Но дяволът оставил чувала на пода и казал:

— Ще дойда да взема чистите дрехи друг път. Този тежък чувал ми смаза гърба и искам да се върна вкъщи без товар.

Сребърния Нос си заминал, а разтревожената перачка развързала чувала и прегърнала средната си дъщеря. Но тревогата за Лучия не ѝ давала нито миг покой, тъй като тя сега била сама в ръцете на дявола.

А какво правела Лучия? Изминало много време и девойката отново помолила за новини от майка си.

На дявола му било вече омръзнало да носи чували с мръсни дрехи, но девойката била толкова послушна и изпълнителна, че нямало как да ѝ откаже. Вечерта Лучия се престорила на болна и си легнала рано.

— Оставям чувала с дрехите до вратата. Ако утре пак ми е лошо и не стана, вземете го.

Трябва да кажем, че Лучия ушила от парцали кукла, голяма колкото нея, и я поставила в леглото си и я завила с одеяла. След това тя си отрязала косите и ги пришила на главата на куклата, а самата тя се скрила в чувала.

На сутринта дяволът, след като видял, че девойката лежи в леглото под завивките, нарамил чувала и се отправил на път.

„Днес тя е болна — решил той, — и няма да ме следи с поглед. Сега ще проверя наистина ли в чувала има дрехи за пране“. Внимателно поставил чувала на земята и когато се канел да го развърже, дочул гласа на Лучия:

— Виждам! Виждам!

— Проклятие! Гласът се чува така наблизно, сякаш самата тя е тук! С това момиче шега не бива. — Той отново нарамил чувала и продължил по-нататък. Почукал на дома на перачката и казал:

— Изпраните дрехи ще взема друг път. Бързам да се върна у дома, Лучия е болна...

Така цялото семейство отново се събрало и тъй като Лучия не забравила да вземе от дома на дявола и немалка кесия с пари, майката и сестрите заживели щастливи и доволни. А за да не идва при тях дявола, пред вратата поставили кръст.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.